

Landet, jo er meget mere llemsældig. Baade i Tybftland, Østerrig og Eng-land er man jo naaet til, at naar de Paagjældende ikke faae Understøttelse paa den Tid, Valget til Rigsdagen foregaar, eller et Aar i Forveien, saa er deres Valgret dem ikke berøvet. Det ser jo ingenlunde godt ud overfor Arbejderklassen og de mindre Bemidlede, at vi i den Henseende her i dette lille Land saaledes, om jeg saa maa sige, ere fattede bag ud, og jeg for min Part vilde endog være tilbøielig til at gaa videre end til de 5 Aar. Jeg ser meget godt, at man har hentet de 5 Aar fra forskjellige noget analoge Tilfælde. I Lov af 29de December 1857 hedder det saaledes, at naar en Mand ikke har faaet Understøttelse i de sidste 5 Aar, saa kan Wgteskab ikke af den Grund nægtes ham. Man har ogsaa som Analogi paaberaabt sig Reglen om Wresopreislning, som dog ganske vist, forekommer det mig, er af en noget anden Beskaffenhed, men Righeden der ligger jo i de 5 Aar. Jeg vil derimod anse det for rigtigt — hvad man egentlig ogsaa i Udvalget i Fjor i det Hele har været enig om — at sette Grændsen ved 2 Aar; ja, jeg vil endog saa sige, hvorfor ikke blive ved 1 Aar? Men det er ikke for mig Hovedsagen. Man bør vel have det Formaal at naae det Bedste, men kan man ikke naae det Bedste, tager man det, der kan naaes, naar det da er et Fremfritid, og uægtelig vil det, forekommende det mig, være et Fremfritid, at Vedkommende har en ubetinget Ret til, naar de Betingelser, som denne Paragraf foreskriver, iøvrigt opfyldes, efter 5 Aars Forløb at faae Understøttelsen eftergivet, og det vil tillige, saaledes som jeg allerede har nævnt, være en Spore for Kommunerne. Jeg ser da heller ikke bedre, end at der, foruden at det er et virkelig human og godt Formaal, ikke tabes en Øre derved. Kommunerne have jo Forpligtelse til at skulle understøtte de Fattige, dem, der ikke selv kunne forsørge sig. Snarere kunde det vel siges, at der økonomisk talt kun hindres derved, thi det er dog vistnok erkjendt saa godt som fra alle Sider, at den dyreste Forsørgelsesmaaade bliver den under Fattigvæsenet. Kan man altsaa efter at de Paagjældende ere sunkne, efter at de tvungne ved Omstændighedernes Magt eller ved egen Brøde — det er jo ikke let at afgjøre, hvilken af Desene er Tilfældet — faktisk ere komne under Fattigvæsenet, hvorved der jo ogsaa er tabt Meget for dem selv, faae dem til at rejse sig saa vidt, at de atter komme ud af Fattigvæsenet, saa er der Meget vundet, ikke alene for dem selv, men ogsaa for det Offentlige. Jeg skulde

altsaa mene, at den Spore, der ligger i § 2, nemlig at de ville kunne komme ud fra Fattigvæsenet, vil være meget nyttig. Af disse forskjellige Grunde, og da der er fuldstændig Enighed derom i det andet Thing baade i Høre og Benstre, forekommer det mig vel ikke udelukket, at vi her tage under Overveelse, om vi kunne finde en bedre Form for at udtrykke den samme Tanke, men det forekommer mig dog, at det var heldigt, at Overveelserne snart fik Ende, og at man fik et virkeligt Resultat, saa at de Paagjældende kunde naae Roget.

Jeg kommer derefter til § 1. Denne Paragraf er jo navnlig fra den ærede Indenrigsministers Side og fra 10de kongevalgte Medlems (Goos) Side stødt paa det Stær, om jeg saa maa sige, at vi her i dette Thing have et Lovforslag liggende om Sygekasser. Jeg kan nu egentlig ikke indse, at disse to Lovforslag træde hindrende i Veien for hinanden, saa at man der har et Enten—Eller at vælge imellem; det forekommer mig snarere, at man har et Baade—Og. Jeg skal erkjende, at de have en vis Forbindelse med hinanden, men det er jo heller ikke udelukket at forhandle dem samtidig, saaledes at de samtidig kunne komme ud og paa en Maade udfylde hinanden; jeg tror endog saa, at det vil være meget heldigt. Et heller kan jeg se denne store Modsigelse mellem Lovforslagene, som baade den ærede Indenrigsminister og det ærede 10de kongevalgte Medlem vilde finde, saaledes, at naar man vedtager det One, skal man absolut lægge det Andet til Side. Det er mig meget vel bekjendt, at der i Sygekasseforslaget staar i § 13: Sygekassen skal give Medicin, fri Læge, Sygehusbehandling og Dagpenge under Sygdommen. Det fremgaar jo af Forslaget her, at der skal ydes fri Lægehjælp, Lægemidler og Indlæggelse paa Sygehus. Men nu maa vi dog ikke tabe af Sigte, at der her i Thinget under Behandlingen af Sygekasselovforslaget fremkom vægtige Udtalelser imod at lade „Medicin“ staa. Der er, saavidt jeg veed, fra Sygekassernes Side indsendt Bepværing over, at man absolut vil tvinge dem til at give fri Medicin, naar de ville have de Goder, Lovforslaget tilfuger dem. Det kunde jo altsaa dog være værd at tage under Overveelse, om ikke „Medicinen“ burde udgaa; saa var den Anstødssten væk. Dernæst er det ligesaa vist, at fri Sygehusbehandling har man allerede i visse Amter. Der er visse Sygdomme efter Lov af 10de April 1874, og det endog Sygdomme, hvori Vedkommende selv er Skyld, som ligeledes ere Gjenstand for fri Behandling; jeg figter til Loven om de veneriske Sygdomme.